

OPINIONS

FRACÀS ANUNCIAT

Roger Pons

12

ESTAPE RESPON

Toni Cañis

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

DESCRIPCIÓ D'UN CUC

Martí Domínguez

14

UN MAPA DE PALESTINA

Vicenç Villatoro

15

LES MAQUINES I LA VIDA

Josep Morell

SIGNEU PER L'HORTA. SISPLAU

Josep Vicent Marquès

16

EL COL·LECTIU J. B. BOIX

Isabel-Clara Simó

AZNAR INTERNACIONAL

Salvador Cot

17

RUSSOS I TAMBE SOVIÈTICS

Llibert Ferri

LLIÇONS DEL "BLOC..."

Enric Rimbau

18

TELEVISIONS

Pau Viciano

UN VOCABULARI PER AL 2001

Miquel Ramon

19

EL CEL I LA TERRA

Joan F. Mira

82

La qüestió del Sàhara Occidental torna a estar en primera plana amb les amenaces del Front Polisario de tornar a la guerra amb el Marroc si el Ral·li París-Dakar passa per territori sahrauí. No és una amenaça nova. Fa cinc anys que el Polisario alerta del decepcionant procés de pau que el Marroc ha endarrerit i paralitzat. Però si bé les amenaces sahrauís ja s'havien fet sentir, ara les han llançades amb més força i convenciment que mai. I no seria sorprenent que es feren realitat, si més no en part. El Polisario sap que per molta motivació que tinguin els seus militants, les seues forces són molt menors que les marroquines i en un enfrontament entre els dos n'eixirien perdent. I més ara que el Polisario ha perdut pràcticament tots els seus aliats i només li queda una Algèria que vol de desfer-se d'aquells refugiats sahrauís que en el seu dia va acollir en un tros de desert pedregós anomenat Tinduf.

Així la situació, una acció militar si la cursa passa per territori sahrauí no és descartable, ja que no suposa un enfrontament directe amb el Marroc i en canvi és un crit d'atenció a la comunitat internacional perquè veja que el problema continua sense resoldre's. A més, també serviria per donar crèdit a les amenaces del Polisario, que en els darrers anys ja s'havien manifestat amb més o menys insistència però que mai s'havien fet realitat.

El més trist de tot és que si no fóra pel Ral·li de segur que el conflicte del Sàhara continuaria oblidat. Tant l'ex-potència colonial, Espanya, com la comunitat internacional han deixat fer sense gosar molestar gaire un soci massa important com és el Marroc. El cas és comparable al de Tímor Oriental, però només en el plantejament, no en la resolució, cosa que ens dóna la mesura d'hipocresia de l'antiga metròpoli i de la comunitat internacional. Portugal també va abandonar els timoresos a la seua sort a mitjan anys setanta, quan va permetre que Indonèsia ocupara aquell territori. Igual com Espanya va abandonar el Sàhara en mans de la "Marxa Verda" de Hassan II l'any 1976. La diferència és que Portugal, després d'un temps d'indecisió, va tornar a implicar-se per resoldre una situació que la seua política colonial havia provocat en gran manera. I en canvi Espanya no ha assumit mai la seua responsabilitat d'ex-potència colonial en la resolució del conflicte. El Marroc continua essent massa important, sobretot econòmicament, per anar més enllà d'un discurs reial d'amonestació inofensiva al nou rei Mohamed VI. Hi ha en joc la immigració, els bancs de peixos de la costa sahrauí i les empreses espanyoles, cada vegada més nombroses, que hi traslladen les seues fàbriques.

A nivell internacional el cas és similar. L'any de l'ocupació de Tímor Est tampoc no hi va haver grans protestes per aturar Indonèsia, ja que EUA veia el règim de Suharto com un aliat ideal per a frenar el comunisme a la zona. Amb el Marroc la permisivitat va ser la mateixa, en la seua qualitat d'aliat d'Occident en un espai tan sensible, enfrontat primer al panarabisme i després als règims àrabs més antiamericans. La diferència és que per a Occident, i sobretot per als EUA, la necessitat de mantenir un puntal anticomunista a la zona del sud-est asiàtic avui dia ja no és tan clara i a més en un país que pateix una crisi econòmica tan brutal com la que patí Indonèsia és senzill forçar-la a cedir. En el cas del Marroc, però, la utilitat del règim com a aliat d'EUA, i també de França, a la zona continua essent de gran necessitat, sobretot per trencar el consens àrab sobre el Pròxim Orient. Mala peça al teler, doncs, per als sahrauís, que de nou són abocats per Occident al retorn a les armes, si més no per cridar l'atenció enmig d'una ostentació tan impúdica del benestar occidental com és el Ral·li París-Dakar.

"Mala peça al teler per als sahrauís, que de nou són abocats per Occident al retorn a les armes."

SAHARA I TIMOR, LA GRAN DIFERENCIA